

Bohoslužby v Zábřeze 1.ledna 2019

Lk 2,15-21

Milé sestry, milí bratři, myslím, že většina lidí se shodne na tom, že vánoční příběh je opravdu krásný. Některým možná přijde jako pohádka, nad kterou se dobře udržuje nějaká rodinná tradice. A vlastně potom ani není moc důležité, jestli se tento příběh odehrál nebo ne. Hlavně, že se dá dobře vyprávět, dá se nějak mile ztvárnit. Dá se navodit ta správná atmosféra tiché noci, kdy svět ani nedutá, aby náhodou neprobudil Božího Syna vloženého do kolébky. Ale pokud se začteme do závěru Lukášova vánočního příběhu, zjistíme, že klidu a ticha tam zase tolik nenajdeme. Je tam spíše hodně pohybu, který je celkem důležitý pro celý tento počátek Božího díla v Ježíši Kristu.

Pohyb se nejvíce týká pastýřů. Slyšeli andělský chvalozpěv. Muselo to být něco úžasného. Sice zpočátku asi krutého, ale pak slyšeli jen samé dobré věci. Narodil se Spasitel, Kristus Pán v městě Davidově. Úžasná zpráva, ale co dál? Můžeme z toho mít radost, může nás zahřát, co pozoruhodného se stalo. Často to tak také bývá. Člověk se setká s něčím mimořádným, něco prožije a má z toho radost. Vezme na vědomí, že se stal příjemcem čehosi úžasného. Ale tím to skončí. Má přeci svoji práci, své povinnosti, svou cestu. Tak jako pastýři. Mají svá stáda, mají svůj úkol. Pěkně to zpestřilo jejich pobyt na pastvině. Stálo za to se nechat probudit. Ale noc je dlouhá a ovce je třeba hlídat. Jenže co to? Oni se rozhodli stádo opustit a jít se podívat, co to ti andělé zvěstovali. Možná to byla jen zvědavost, ale spíš ne. Spíš je tato zpráva vyzvala na cestu, protože jim došlo, že Bůh učinil něco důležitého. A je do toho nějakým způsobem zapojil. Neřekl jim o narození Mesiáše jen tak, aby jim rychleji uběhla noc. Chvalozpěv andělů je přímo pozváním na cestu tam, kde se snad dozvědí víc, tam, kde jejich prožitek najde své naplnění.

Jejich návštěva musela být překvapivá. Je noc, většinou lidé spí. A stáda se v noci také neženou. Co tedy má znamenat příchod pastýřů? A vůbec, co je přivádí? Josef s Marií věděli, kým ono dítě je. I oni jsou zde v této situaci na pokyn anděla. Vědí to ale jen oni. Radost nad narozením Ježíše v tuto chvíli neopouští jejich rodinný kruh. Až právě příchod pastýřů z tohoto běžného narození činí něco mimořádného. Vždyť oni přicházejí nikoliv jen tak náhodou pozdravit nový život. Přicházejí pozdravit Mesiáše, protože se o tom dozvěděli od andělů.

Jakoby různé části skládanky do sebe začínají zapadat. Pastýři přicházejí s tím, co jim pověřili andělé. A Josef s Marií přijímají jejich slova jako další potvrzení toho, že narozené dítě je opravdu zaslíbeným Mesiášem. Když to pastýři vidí, rozumí tomu, co je vedlo do Betléma. Nebylo to nic jiného, než to, aby svým svědectvím přispěli k utváření celkového obrazu počátku Božího díla v tomto světě. Proto se znovu dávají do pohybu. Vždyť čteme, že se pak vrátili oslavující Boha. Viděli Spasitele. I když jim nic nemohl říct, už jen tento samotný fakt, že se plní Boží zaslíbení jim dává do jejich života velikou radost. Nové ráno se pak stává zcela jiným dnem, než ten, který končil předchozím večerem. Svět se změnil, začíná něco nového, co slibuje dobré věci.

To byli tedy pastýři. Z textu je patrné, že nebyli jedinými návštěvníky. Narození dítěte, zástup pastýřů rušící klidnou noc, to muselo vzbudit i další zvědavce. I ti přicházejí a žasnou. Nečekali, že jejich zvědavost bude právě takto odměněna. Pastýři viděli anděly. A ti jim říkali, že se narodil právě zde v tomto chlévě zaslíbený Mesiáš. Kdo by to byl řekl. Žasnou tedy, diví se takovým věcem. Víc toho ale o nich nečteme. Možná právě proto, že Lukáš zde chtěl zdůraznit, jak různými způsoby reagují ti, kdo se v tuto chvíli u narozeného dítěte vyskytují. Pastýři přicházejí vedeni setkáním s Boží slávou. Odcházejí v radosti a plesání. Ta návštěva ve stáji se jich dotkla. Poznali, že se stali součástí něčeho úžasného. Ti, o kterých se Lukáš jen zmínil, že slyšeli slova pastýřů, ti žasnou. Co to ale vůbec znamená? Mění to nějak jejich situaci? Zdá se, že ani ne. Žasnou se dá nad tím, když člověk vidí něco mimořádného. Ale tím to také pro něj končí. Úžas je krásná věc, ale život plyne dál.

Poslední, kdo se nějak uvádí do pohybu, je Marie. Nikam tedy neodchází, ale přeci jen všechno to dění ji nějakým způsobem zasahuje. Jistě, je to hned po Ježíši další důležitá postava tohoto příběhu. Ale přesto na ní Lukáš ukazuje, jak se také událost Ježíšova příchodu promítá do lidského života. Marie vše v mysli zachovává a rozvažuje o tom. Žádný výbuch radosti, žádné slavení. Čteme o ní jen tolik, že ta slova v sobě zpracovává. I to je docela důležité. Dává si vše do souvislostí. Andělé, pastýři, cesta do Betléma, narozené dítě v nuzných poměrech. Jakou to má souvislost s příchodem Mesiáše? Kam to vše ukazuje? To se uvidí, až těch dílků bude víc. Pro tuto chvíli je důležité právě ono zachování v mysli. Událost nezapadá, ale dostává své místo. Nikoliv jako nostalgická vzpomínka, ale jako první krůčky příběhu, který přinese spásu celému stvoření.

Dalo by se říct, že betlémská stáj je tak zajímavou směsicí lidí, kteří se setkávají s vánočním příběhem. Můžeme si to převádět i dál do dnešní doby. Vždyť ono se toho v lidském vnímání této události zase tolik nestalo. Celé to vánoční dění vyvolává v lidech reakce, ve kterých můžeme poznávat pastýře, Marii i ty ostatní. A v každém z nás se můžou také všichni tak trochu proplétat.

Můžeme se tak setkat s těmi, kteří přicházejí, protože něco prožili. Setkali se s něčím, co přesahuje jejich zkušenost a kroky je vedou právě k Ježíši. Výsledek takového setkání není ale vždy jasný. Neodcházejí lhostejní. Ale zároveň se zdá, jakoby jim stačilo najít odpověď na svoji otázku. Ujasnili si, co se v jejich životě stalo, radují se, ale zase odcházejí. I když bychom nad tím mohli jen pokrčit rameny, má jejich přítomnost smysl. Jsou to právě oni, kdo přinášejí slova, která s ostatními nějak pracují. Můžeme si nad nimi všimnout, že Bůh pracuje s mnoha lidmi a používá různé svědky, aby jeho dílo bylo neseno dál. Kolikrát se tito svědkové jen mihnou kolem nás. Je to ale právě jejich svědectví, co nás posouvá kamsi dál na cestě naší vlastní služby. Dokonce i my sami můžeme být takovými svědky pro někoho dalšího. Jsou nám tedy inspirací v tom, že pokud Bůh s námi jedná, pokud vidíme, že pracuje v našem životě, nemáme si to nechat jen pro sebe. Pro nás to může být třeba jen okrajová zpráva, banální záležitost. Ale může to být také důležitý dílek skládky, která se dává v životě někoho dalšího dohromady. Když přichází Ježíš do lidského života jsou tedy důležití i různí svědkové, kteří pomáhají dávat do souvislosti to, co člověk s Ježíšem prožívá.

Také se setkáváme s těmi, které tento čas zase tolik nezasáhne. Zvědavost jim dovolí přiblížit se k Ježíši a dokonce se seznámit s tím, jak vstupuje do různých lidských životů. Ale skončí to tím, že je to zajímavé, přivádí to k úžasu. Ale dál? Dál se jde zase po svém. Na druhou stranu i v nás můžeme najít kus těchto náhodných svědků Božího díla. Přijde nám úžasné, co slyšíme, co různě čteme v Bibli nebo křesťanské literatuře. Ale jaksi to zůstane jen v nás. Řekneme si, že je to úžasné, co Bůh koná. Jenže jako bychom tomu nějak nedokázali uvěřit ve spojitosti s vlastním životem. Prostě se staneme jen nezúčastněnými diváky toho, jak Bůh pracuje skrze jiné v tomto světě.

Poslední jsou ti, kteří sledují a vše v sobě uchovávají. Nevypadají na první pohled, že by to s nimi něco extra udělalo. Setkání s Ježíšem nevede k radostnému návratu a oslavování Boha. Spíše jen k tichému rozjímání a snaze pochopit, co toto Boží jednání znamená pro lidský život. Boží jednání s námi i skrze nás tedy také zpracováváme, ukládáme do paměti a hledáme další souvislosti, ve kterých se pohybuje. Je to potřeba, protože Bůh nejedná nahodile, nepromyšleně. Vše, co s námi koná, má svůj smysl. Všim, co nám dává poznat, nás vede k určitému cíli, není to samoúčelné. A možná právě na to bychom mohli myslet i nyní na počátku dalšího kalendářního roku. Narození Ježíšovo v Betlémě, zpěv andělů, přesuny pastýřů, Mariino rozjímání a údiv nahodilých svědků této události, všechno to dohromady vydává svědectví o Bohu a jeho působení mezi námi. Jeho vstupování do našeho života není jen záležitostí nás samotných, ale posílá i další svědky, kteří doplňují, co jsme už sami přijali. A to je celém tom díle nejúžasnější. I když vánoční svátky skončí, události samotné v nás zůstanou. A Bůh pošle vždy dostatek svých služebníků, aby nebyli jen vyhasínající vzpomínkou, ale stále živým pozváním k dílu, které dostává osmý den po narození Mesiáše konkrétní pojmenování a tím i podobu – Bůh je spása.

Nový rok - 1.ledna 2019

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 20:00 -

Pane Ježíši, tvé jméno nám dává posilu do každého putování. Chceme ti odevzdávat své dny, abys je sám naplňoval podle své vůle ke konání díla spásy.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }